

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐνῶ τὸ δόντι μου ἐξηκο-
λούθει νὰ κινῆται, ἡ ἀνυπομονησία μου ἤρξανε δσημέραι.
Ἐλυπούμην ἀφ' ἐνὸς διότι θὰ ἔχανα τὸ δόντι μου, ἀλλ'
ἀφ' ἐτέρου ἐφλεγόμην ὑπὸ τῆς περιεργίας νὰ τὸ ἶδω
ἐν τῇ ἀπαλάμῃ μου, νὰ τὸ ἐξετάσω, νὰ μάθω πῶς εἶνε,
ἤθελα νὰ αἰσθανθῶ τὴν κενὴν θέσιν του.

Εἶχον τοιαύτας ἀνοησίας!

Θὰ τὸ φυλάξω, ἔλεγον θὰ τὸ βάλλω μέσα εἰς ἓνα κουτί,
θὰ τὸ περιτυλίξω μὲ χαρτί, ὅταν ἀξήνω θὰ τὸ βλέπω
καὶ θὰ λέγω—νὰ τὸ πρῶτο μου δόντι!

Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἤξευρα, ὅτι κανεὶς οὐδὲ τῶν ἰδίων
αὐτοῦ μελῶν εἶνε κύριος *meno est dominus mem-*
brorum suorum—τότε δὲν ἤμην φοιτητὴς τῆς νομικῆς.

*
**

Μίαν πρωΐαν, ἐξυπνήσας αἰφνιδίως, ἡσθάνθην περισ-
σότερον πόνον, ἡσθάνθην τὴν γεῦσιν αἵματος.

Τὸ δόντι μου ἐκινδύνευε.

Μάνα, ἐφώναξα, τὸ δόντι μου.

Καὶ ἀμέσως ἡ μήτηρ μου ἔτρεξεν, ἔλαβεν μίαν λε-
πτὴν κλωστήν, δι' ἧς ἐπιτηδεύω μοι τὸ ἀπέσπασε.

Ἐγὼ ἀμέσως ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐφοβούμην
νὰ ἶδω αἵματα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ εἶδα, τί μικρόν! τί
ροδόχρουν! τί κοπτερόν!

Ντύσου γλίσγωρα μοι εἶπε, γιὰ νὰ τὸ πετάξῃς ὅ τὰ
κεραμίδια.

Ἐνεδύθην ἀστραπηδὸν καὶ μετ' ὀλίγον εὕρισκόμεν εἰς
τὸ παράθυρον.

Νά, μοι εἶπε, νὰ πῆς τρεῖς φοραὶς πρῶτα

Νὰ κουροῦνα κόκκαλο
καὶ δὸς μου σιδερένιο

καὶ ἔπειτα νὰ τὸ πετάξῃς.

Ἡ ἐθυμοτυπία αὕτη καὶ ἡ ὑπόσχεσις ὅτι τὴν ἡμέραν
ἐκείνην δὲν θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸ σχολεῖον μὲ ἕκαμαν νὰ
λησμονήσω τὸν πόνον.

Ἐπανέλαβον τρεῖς τὸ δίστυχον ἐκεῖνο, ἐννοεῖται μὲ
γέλωτα καὶ μὲ τινα ἄλλα τοακίσματα καὶ διὰ ζωηρᾶς ὀρ-
μῆς τὸ ἔρριψα.

Ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ διὰ νὰ ὑποστῶ πλείονα, ἔπесе
κάτω.

Εὐθὺς ἔτρεξα, τὸ ἔλαβον, τὸ ἐκαθάρισα καὶ ἤθελον
ἐκ νέου νὰ τὸ ρίψω εἰς τὰ κεραμίδια, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου
δὲν μὲ ἄφησε.

Τότε νὰ τὸ φυλάξω, τῇ εἶπον.

Ἄ, ὄχι, μοι ἀπήντησε, πρέπει νὰ σοῦ τὸ κοπανίσω νὰ
τὸ πιῇς, γιὰ νὰ ξεφυτρώσῃ γλίσγωρα.

Καὶ οὕτως ἐγίνε· τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔπια τὸ δόντι
μου μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὴν προσ-
δοκίαν νὰ ξεφυτρώσῃ ταχέως.

Ἐν Ἀθήναις

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

(Ἐκ τοῦ Ruy Blas τοῦ V. Hugo)

Γιατί ν' ἀκούσω τὰ πουλιὰ
Ποῦ κελαῖδοῦν ὅτ' ἀδάσῃ,
Ἀφοῦ ἡ δίκη σου ἡ λαλιά
Κ' ἐκεῖνα θὰ περάσῃ;

Γιατὶ τὸ φῶς εἰς τοῦρανοῦ
Τὰ ἄστρο νὰ ζητήσω,
Ἀφοῦ ὅτου μαύρου σου ματιοῦ
Τὴν λάμψι θ' ἀντικρύσω;

Δὲν θέλω τὴν πρωτομαγιά
Λουλούδια, ἀφοῦ κρυμμένα
Εἰς τὴν δίκην σου τὴν καρδιά
Θὰ ταῦρω ἓνα ἓνα

Ἀγάπη λένε τὸ πουλί
Ποῦ εἰς τὸ δάσος ψέλνει,
Τὸ ἄνθος ποῦ μοσχοβολεῖ.
Τ' ἄστρο ποῦ λάμψι στέλνει.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΙΡΙΣ ΚΑΙ ΑΙΓΛΗ

(εἰδύλλιον)

Ἐκ τῶν τοῦ Gessner.

ΑΙΓΛΗ. Ὁ ἥλιος ἐγγίζει εἰς τὴν δύσιν του καὶ ἡ αὔ-
ρα πνέει εἰσέτι θερμή. Τὰ ἄνθη, μεμαραμμένα ὑπὸ τῶν
καυστικῶν ἀκτίνων, ἔχουσι κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, οὐδ'
ἐγείρουσιν αὐτὴν ἀκόμη. Ἐλθέ, γλυκεῖα μου φίλη, κα-
τέλθωμεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ἔνθα ἔρχεται
τὸ ρεῦμα θωπεῦον τὴν ὄχθην. Δροσεράν θ' ἀναπνεύσω-
μεν αὔραν ὑπὸ τὰ δένδρα ταῦτα.

ΙΡΙΣ. Ὅποι ἂν θέλῃς, Αἴγλη μου, σὲ ἀκολουθῶ. Προ-
χώρει ἐπὶ μικρόν, διότι οἱ κλώνες τῶν θάμνων πλήττουσί
μου τὸ πρόσωπον.

ΑΙΓΛΗ. ὦ! πόσω ὥραϊα καὶ κρυσταλλώδη εἶνε τὰ
ὔδατα! πῶς φαίνεται διαυγὴς ἕκαστος χάλιξ ἐν τῷ βυθῷ
των. Ἴδε πόσω σίγα ρέουσιν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἄ! δὲν ἀν-
τέχω· μὰ τὰς Νηρηίδας, σοὶ τ' ὀρκίζομαι, ἐγὼ ἐκδύομαι,
πάσας τὰς ἐσθῆτας μου καὶ βυθίζομαι ἐντὸς τοῦ διαυ-
γοῦς τούτου ρεύματος ἄχρι λαιμοῦ.

ΙΡΙΣ. Ἀλλ' ἂν τυχὼν τις ἐδῶ μᾶς ἴδῃ;

ΑΙΓΛΗ. Αἴ! δὲν ὑπάρχει ὁδός, ἀνουςα ἐνταῦθα· κ' ἐν
τέλει· ἡ μηλέα αὕτη, ἥτις μακρυνομένη τῆς ὄχθης ἐξα-
πλοῖ τοὺς κλώνας τῆς εἰς τὰ ρεύματα, μᾶς καλύπτει
ἄριστα. Μὴ φοβοῦ, πιστεύσον με· εὕρισκόμεθα κεκλεισμέ-
ναι ἐντὸς σπηλαίου ἐκ χλόης, ἀδιαπεράστου ὑπὸ βλέμ-
ματος ἀνθρωπίνου. Ἐνίστε δὲ ἂν ἡ αὔρα διανοίγῃ εἰς τὸ
φῶς τῆς ἡμέρας τοὺς κλώνας τούτους, ἐπανακλείονται
παραχρῆμα.

ΙΡΙΣ. Τολμᾶς οὐ νὰ τὸ πράξῃς; Τὸ πράττω κ' ἀγῶ!

Παρά τὴν ρίζαν τῆς μηλέας ὡς ἐπιχάριτες ποιμενί-
δες ἀφῆκαν τὰς ἐσθῆτας των καὶ τρέμουσαι ἠδέως ὑπὸ
τοῦ ψύχους εἰσέδυσαν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Μικρόν καὶ κατ'
ὀλίγον τὸ δροσῶν ρεῦμα ἐκάλυψε τὰ γόνατά των, εἶτα
δὲ τὰ χιονώδη στήθη. Ἐκαθέσθησαν τότε αἱ ἡγαπημέναι
φίλοι ἐπὶ σωροῦ ἐκ λευκῶν λιθαρίων, ἅτινα εἶχεν ὠθήσει
ἐκεῖ ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος.

ΑΙΓΛΗ. ὦ, οἶα ἡδονή, Ἴρι μου! μεταλαμβάνω νέας
ζωῆς ἀγαλλιῶμαι! Τί θὰ πράξωμεν ἤδη; Θέλεις νὰ ψά-
λωμεν ἐν ἄσμα;

ΙΡΙΣ. Ἐκφρων· ἵνα μᾶς ἀκούσωσι μέχρι τῆς ἀντίπερα
ράχews, ἀληθῶς;

ΑΙΓΛΗ. Ὅμιλοῦμεν ἀθορύβως. ὦ! ἀκουσον τί ποιη-
τέον· νὰ μοι ἀφηγηθῇς θελκτικὴν τινα ἱστορίαν.

ΙΡΙΣ. Ἱστορίαν;

ΑΙΓΛΗ. Ναὶ ἀλλὰ μυστηριώδη καὶ θελκτικὴν! Εἰπέ
σὺ πρώτη, κατόπιν δὲ διηγοῦμαι κ' ἐγὼ τὴν ἱστορίαν μου.

ΙΡΙΣ. Ἄν θέλῃς νὰ σ' εἶπω τ' ἀληθές, γινώσκω μίαν
θελκτικὴν ἀλλά. . .

ΑΙΓΛΗ. Ἐκμυστηρεύθητι αὐτὴν πρὸς ἐμέ· ἐγὼ εἰμὶ
μᾶλλον ἐχέμυθος τῶν κλώνων τούτων.

ΙΡΙΣ. Ἀκουσὸν μου λοιπόν. Εἶνε σήμερον ἄρκεται ἡμέ-
ραι, ἀφ' ἧς κατηρχόμην τοῦ λόφου, ὁδηγοῦσαι τὸ ποί-

**ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΙ ΔΟΥΞΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΓΑΝΔΑΣ**

(Γεννηθεὶς τῇ 28ῃ Σεπτεμβρίου 1863)

μνιὸν μου, ἵνα βοσκήσῃ εἰς τὸν λειμῶνα, ὃν γονιμοποιεῖ
ἡ θάλασσα. Οἶδες, ὅτι ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου εἶνε
ὕψηλὴ κερασία. Ἐκεῖ ἔνθα. . . ἀλλὰ πόσῳ εἶμαι παρά-
φρων, ἀποκαλύπτουσα οὕτω τὸ μέγιστον μυστήριον, ὅπερ
ἐγκλείει ἡ καρδιά μου!

ΑΙΓΛΗ. Πῶς, μήπως δὲν θὰ σ' εἶπω κ' ἐγὼ κατόπιν
τὰ μυστικά μου;

ΙΡΙΣ. Ἐστὼ κατερχομένη δι' αὐτοῦ τῆς ἐρήμου ἀτρα-
ποῦ, ἀκούω αἰμίλην φωνήν, ᾄδουσαν ἀρμονικῶτατα. Ἐξί-
σταμαι ἐγὼ καὶ περιδεὴς ἴσταμαι προσδλέπουσα πέριξ,

ἀλλ' οὐδένα βλέπω... οὐδένα, σοὶ ὀρκίζομαι, εἶδον. Συνεχίζω πάλιν τὴν πορείαν μου καὶ ἀκούω, ὅτι προσήγγιζον εἰς τὴν ἐναρμόνιον αὐτήν. Διέρχομαι τότε καὶ ἀφήνω αὐτὴν ὀπίσω μου. Ἀπὸ τῆς κερασίας προήρχετο τὸ ἄσμα. Ὡ! ὅ,τι ἔλεγε αὐτὸ βεβαίως δὲν σοὶ τὸ λέγω, εἰ καὶ ἔκτοτε τὸ ἐγκλείω ἀδιαλείπτως ἐν τῇ ψυχῇ μου.

Αἶγλη. Πρέπει νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς· ἐδῶ, κάτωθι τῆς σκιᾶς ταύτης δὲν κρατεῖται τὸ μυστικόν, ἐντὸς δὲ τοῦ λουτροῦ συνειθίζουσι πάντοτε αἱ ποιμενίδες ν' ἀνακοινῶσι τὰ μυστικά των.

ΙΡΙΣ. Ἔστω· ἀλλὰ νὰ ἐπαινέσω οὕτως ἐμαυτήν... Γίνωσκε, ὅμως, ὅτι οἱ ποιμένες λέγουσι πάντοτε πλείονα τῆς ἀληθείας, ὅταν ὁμιλῶσι περὶ ἡμῶν.— Κατερχόμεν ἔγώ τοῦ λόφου καὶ αἴφνης... πυρακτοῦνται αἱ παρειαί μου... καὶ ἀντηχεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ ἐξῆς ἄσμα:

«Πόθεν ἄρά γε ἔρχεται, τίς εἶνε αὕτη, ἥτις διὰ τῶν ὑπερφηάνων καὶ ὠραίων τρόπων τῆς δεικνύει ἀγάπην καὶ σεμνότητα; Ζέφυροι, οἵτινες παίζετε μετὰ τῆς παγχρύσου κόμης, ἡ Νηρηΐς αὕτη, ὦ! τίς ἄρά γε εἶνε; Ἀνίσως ἡ μία τῶν χαρίτων, ἃ εἶνε ἡ νεωτέρα καὶ ὠραιότερα ἐξ αὐτῶν. Ἴδε, κλίνει τὸ τρυφερὸν χόρτον κάτωθι τῶν ποδῶν τῆς, καὶ ὁ ὠραίος κρίνος καὶ ὁ κυανοῦς ὑάκυνθος, βλέποντες τὸ ὠραῖον πρόσωπον ὅπερ ὑπερβάλλει πᾶσαν καλλονήν, κύπτουν τὴν κεφαλὴν, ἵν' ἀσπασθῶσι τοὺς πόδας τῆς. Ὡ εὐδαίμονα ἄνθη, καρπούμενα τοσαύτην ἀπόλαυσιν, ναί, θὰ σᾶς δρέψω ἐγώ, ναί, ἐξ ὑμῶν θὰ πλέξω δύο στεφάνους καὶ θὰ ζῶσω διὰ τοῦ ἐνὸς τὸ μέτωπόν μου, τὸ δ' ἕτερον μετὰ σεβασμοῦ θὰ προσενέγκω εἰς τὸν θεὸν τῆς ἀγάπης. Οἱμοὶ! πῶς στρέφει πέριξ, περιφοβός, τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς τῆς! Θεέ μου! τί σὲ φοβίζει, ἀγάπη μου; Ἀγρίον ὄρνεον δὲν εἶμαι βεβαίως ἐγώ, οὐδὲ περὶ τρομερῶν πραγμάτων ὁμιλεῖ τὸ ἄσμα μου. Ἀ! διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὸ ψάλλω μεθ' ἁρμονίας τόσης, ὥστε νὰ ἐμβάλῃ εἰς γλυκεῖαν ἔκστασιν τὴν ψυχὴν σου καὶ νὰ κρατήσῃ τὰ βήματά σου; Διατί, ἂν ἡ ψυχὴ μου ποθῇ τὸ ἡυλογημένον τοῦτο πρόσωπον, πολὺ μᾶλλον ἢ ὁ τρυφερὸς ἀηδονεὺς τὸ ἔαρ, διατί νὰ μὴ δύνωμαι, ὦ θεέ μου! νὰ φθάσω διὰ τῶν γλυκυτέρων ἡχῶν τὴν λαλίαν του, ἵνα σταματήσω τὸ βῆμα σου;— Ὡραία, τί φοβεῖσαι; καὶ ποῦ φεύγεις; Ὡ σεῖς, ἄγρια ῥόδα, κρύψατε τὰς ἀκάνθας σας καὶ μὴ τολμήσητε νὰ νύξητε τὸν εὐγενῆ πόδα, ἀλλ' ἂν ἡδύνασθε ἐλαφρῶς ν' ἀρπάγητε τὴν κυματίζουσαν ἐσθῆτα, καλὸν θὰ ᾔτο νὰ τὴν κρατήσητε μικρόν! Ἀ! ἐκ τούτου ἐδῶ τοῦ τόπου φεύγει πάντοτε ἐπὶ μᾶλλον ἐπειγομένη. Ὡ Ζέφυροι, οἵτινες πνέεται μεθ' ἡδυτήτος καὶ ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνοὶ δείκνυσθε πρὸς με, εἰς μάτην, οἱμοὶ, φέρετε ἀντίστασιν εἰς τὴν πορείαν τῆς, καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἐσθῆς, ἣν διὰ τῆς πεφιλημένης πνοῆς σας ἡδέως ὠθεῖτε, μόνῃ δεικνύει ὅτι βιαίως τὴν ἀκολουθεῖ. Ἀ! μάτην μοχθῶ νὰ κρατήσω τὴν ἀχάριστον! Ἀκουσόν με τοῦλάχιστον, σκληρὰ Νηρηΐς· ὅταν ἔλθῃ ἐφ' ἡμῶν ἡ ἡσυχος νύξ καὶ ἡ σελήνη θὰ χύνη λαμπρότερον τὸ φῶς τῆς, θὰ ἔλθω τότε ἐγώ νὰ κρεμάσω εἰς τὸ παράθυρον τῆς καλύβης σου καλαθίσκον γέμοντα ἐκ τῶν καρπῶν, οἵτινες κρέμονται εἰς τὸ δένδρον τοῦτο. Ἀν δὲν ἀρνηθῇς, εὐγενὴς μου Νηρηΐς, ἂν δὲν καταφρονήσῃς τοῦ δώρου μου ἃ! εἶμαι ὁ μᾶλλον εὐδαίμων ἐγώ τῶν βοσκῶν. Ἀλλὰ σὺ φεύγεις, ψυχὴ μου, καὶ τὸ πρόθυμον βλέμμα μου μόλις κατορθοῖ νὰ διακρίνῃ μέσῳ τῶν δένδρων τὴν ἐσθῆτα σου. Τλήμων ἐγώ! καὶ ἡ σκιά ἐκείνης ἣν λατρεύω ἀφανίζεται... ψυχὴ ἀσπλαγχνος, σκληρά, διατί φεύγεις;»

Αὐτὰ ἔψαλεν ὁ ποιμὴν. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμαὶ νεύοντας ἠκολούθουν ἐγώ τὴν πορείαν μου· δὲν ἔλειψα ὅμως ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ νὰ στρέψω λάθρα τὸ βλέμμα

μου πρὸς τὸ δένδρον, ἀλλὰ τόσῳ ἦτο πυκνόν, ὥστε οὐδένα ἡδυνήθην νὰ διακρίνω. Ἦλθε ἡ νύξ. Ὡ! πιστεύεις ὅτι ἀνεπαύθην, Αἶγλη μου πεφιλημένη; Μόλις κατακλιθεῖσα, εἶδα ποιμένα τινα, ὅστις ἐκρέμασε καλαθίσκον εἰς τὸ παράθυρόν μου· τὸν εἶδα ὑπὸ τὸ λαμπρόν φῶς τῆς σελήνης, ἡ δὲ σκιά του ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἐπυρακτώθη τὸ πρόσωπόν μου καὶ ἡ καρδιά μου ἔπαλλε. Ἀλλ' ὅτε ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν ὁ ποιμὴν... εἶπέ μοι, δὲν ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἡμῖν ἐγρηγορούσα ἢ ἂν εἶχον ὄνειρευθῇ; Τούτου ἕνεκα μόνον προσήγγισα εἰς τὸ παράθυρον καὶ διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐξεκρέμασα βραδέως τὸν καλαθίσκον. Ἦτο πλήρες κερασιῶν... Τόσῳ γλυκέα, Αἶγλη μου, οὐδέποτε ἔφαγον. Ἐκαλύπτοντο διὰ ῥόδων καὶ μυρσινῶν... Ὡ, τὸ μαντεύω, ἤθελες νὰ ἐμάνθανες τὸ ὄνομα τοῦ βοσκοῦ... Ὡ! τοῦτο ὅμως, σύγγνωθί μου, δὲν τὸ μανθάνεις παρ' ἐμοῦ.

Αἶγλη. Καὶ ἔχω χρεῖαν νὰ ἐρωτήσω σέ; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ κρύφια εἶνε τὰ μυστικά σου! Ἀρνεῖσαι λοιπὸν νὰ μοὶ εἴπῃς, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἦτο οὗτος; Τὸν καλαθίσκον ἐγὼ εἶχον δωρήσει τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν. Ἀλλὰ διατί συγχίζεις, Ἴρι μου; Διατί εὐγενές τι χρῶμα βαθύτερον ἢ τὸ τοῦ ῥόδου χύνεται ἀπὸ τοῦ μετώπου, ὅπερ στέφουσιν οἱ οὐλοὶ βόστρυχοί σου, ἕως τοῦ στήθους κάτω; Διατί κρατεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσκυμένους πρὸς τὰ ὕδατα; Ἐλθέ, περίπτυσόν με· ἐγὼ πάντοτε σὲ ἡγάπων ὡς ἀδελφὴν, ἀγάπησον ὡσαύτως καὶ σὺ, Ἴρι μου, τὸν ἀδελφόν μου.

ΙΡΙΣ. Καὶ θὰ σοὶ ἐνεπίστευόν ποτε, Αἶγλη, τοιοῦτον μυστικὸν ἂν δὲν σὲ ἡγάπων ὡς ἐμαυτήν;

Αἶγλη. Ἔστω, ἵνα σε ἐγκαρδιώσω, θὰ σοὶ διηγηθῶ κ' ἐγὼ τὰ κρύφια τῆς ψυχῆς μου. Τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου προσήνεγκεν ὁ πατήρ μου θυσίαν εἰς τὸν Πᾶνα. Εἰς τὴν ἑορτὴν ἐκάλεσε τὸν Μενάκλαν, τὸν καλὸν τοῦ φίλου, ὅστις ἦλθε συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ του. Καθ' ἣν ὥραν προσέφερον τὴν θυσίαν, ἔπαιξεν ὁ Δάφνης δις τὸν αὐλόν του· γινώσκεις, ὅτι κατὰ τὸ αὐλημα ὑπερβάλλει πάντας τοὺς ποιμένας. Οἱ ξανθοὶ βόστρυχοί του ἐπιπτον οὐλωμένοι ἐπὶ τῆς παλλεύκου ἐσθῆτος του κ' ἐνόμιζες, ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων. Ὅταν ἡ ἑορτὴ... Ὡ Θεέ μου! βήματα ἀκούω... ἔρχεται αὐτός.

ΙΡΙΣ. Ἀληθῶς, ἀκούω κ' ἐγώ. Ὡ Νηρηΐδες, ὑμεῖς βοηθήσατέ μας. Λάβωμεν τὰς ἐσθῆτας μας καὶ ἄγωμεν νὰ κρυβῶμεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τούτου.

Ἐφυγον αἱ ποιμενίδες, ὡς ἐμφοβοὶ περισσότεραὶ διωκόμεναι ὑπὸ ἀγρίου ὀρνέου· ἀλλ' ὅ,τι τοσοῦτον ταῖς ἐνεποίησε τρόμον ἦτο ὠραία μικρὰ ἐλαφος, δειλὴ ὡς αὐτὴ, ἥτις ἵνα σέσση τὴν δίψαν τῆς ἐν τῷ διαυγεῖ ρέυματι ἔφθασεν ἄλλομένη εἰς τὴν ὄχθην.

GESSNER

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΝ

Εἶχεν ἑξοχα προτερήματα ὁ Φρειδερίκος Β'. ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, καὶ παιδεῖαν οὐ τὴν κοινὴν, ἀλληλογραφῶν μετὰ τοῦ Βολταίρου καὶ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος ἐκείνου· αὐτὸς ἐμεγάλυνε τὴν Πρωσίαν· ἀλλ' ἐσεμνύνετο πρὸ πάντων ἐπὶ τῇ ἐσχάτῃ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος καταφρονήσει του. Μὴ παραδεχόμενος τιμιότητα εἰς οὐδὲν τῶν επαγγελμάτων, κατήντησε νὰ χλευάζῃ καὶ αὐτὸ τὸ τῶν βασιλέων· ὥστε πιστεύουσι τινες ὅτι, καὶ τὸ βασιλικὸν διάδημα ὡςάκις ἐφόρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, πάντως θὰ